

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 32/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. V., P., zastúpeného Mgr. T. H., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Brezno č. k. 6 C 125/2007-66 z 19. októbra 2007, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo 17. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2009 faxom a následne 9. decembra 2009 osobne do podateľne ústavného súdu doručená sťažnosť Ing. M. V., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. T. H., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 125/2007-66 z 19. októbra 2007, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo 17. septembra 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 125/2007-66 z 19. októbra 2007 zamietol návrh Mesta K. (ďalej len „navrhovateľ“ alebo „Mesto K.“), ktorým sa od neho ako odporcu domáhal zaplataenia náhrady v sume 1 800 Sk s príslušenstvom za odtiahnutie osobného motorového vozidla pracovníkmi Mestskej polície Mesta K. (ďalej len „mestská polícia“) v zmysle oprávnenia podľa § 40 ods. 4 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách účinného do 31. januára 2009 (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“). Sťažovateľ uviedol, že na základe odvolania navrhovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008 zmenil prvostupňový rozsudok tak, že mu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 800 Sk s príslušenstvom. Sťažovateľ ďalej dodal, že proti rozsudku odvolacieho súdu podal 14. mája 2008 dovolanie, *„v ktorom namietal okrem iného aj neexistenciu právomoci súdu konať podľa § 7 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, pričom sa jedná o dovolací dôvod zmätočnosti v zmysle § 237 písm. a) tohto zákona“*. Podľa jeho vyjadrenia o dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo 17. septembra 2009 tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej argumentoval takto:

„Z vykonaného dokazovania učineneho konajúcimi súdmi je nepochybné, že Mestská polícia K. odtiahla dňa 7. júna 2006 moje motorové vozidlo Škoda Fabia, za čo Mestská polícia požaduje sumu vo výške 1 800 Sk (ekvivalent 59,75 €) z titulu náhrady paušálnych nákladov spojených s núteným odťahom motorového vozidla vykonaným podľa ustanovenia § 40 ods. 4 písm. b) zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, o ktorý navrhovateľ v konaní opiera svoj nárok, správca cesty môže odstrániť vozidlo na náklady jeho prevádzkovateľa.

Pretože § 40 zákona NR SR č. 315/1996 v znení neskorších predpisov spadá do oblasti verejného (správneho) práva, nevznikajú v súvislosti so správou týchto komunikácií vrátane odstraňovania vozidiel správcom cesty súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej správy, ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 70/2003).

Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Podľa ustanovenia § 7 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

Vzhľadom na uvedené mám za to, že daná právna vec, predmetom ktorej je uplatnenie nároku na náhradu nákladov spojených s odstránením vozidla, nepatri do právomoci súdov, nakoľko nejde o nárok vyplývajúci z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov a vzhľadom na ustanovenia zákona NR SR č. 315/1996 v znení neskorších predpisov nejde ani o vec, ktorú by mali prejednávať a rozhodovať súdy. Práve naopak, ide o nárok na zaplatenie nákladov vyvolaných odstránením vozidla podľa ustanovenia § 40, ktorý je nárokom z verejného práva, ktorý je oprávnený prejednať a rozhodnúť iný orgán, do ktorého právomoci vec patrí, a nie súdy.

Žiaden z konajúcich súdov neuznal neexistenciu svojej právomoci konať vo veci a vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam súdy oboch stupňov rozhodli bez toho, aby

bola splnená prvá podmienka konania, ktorou je právomoc súdu na prejednanie a rozhodnutie veci.“

Okrem toho sťažovateľ poukázal na to, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva možnosť Mesta K. preniesť na mestskú políciu oprávnenie v zmysle § 40 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z., ale že správcom miestnych komunikácií je Mesto K. a jedine ono, respektíve ním na tento účel zriadená alebo založená právnická osoba, je oprávnené vykonať odtiahnutie motorového vozidla v prípade porušenia zákona.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd, krajský súd a najvyšší súd porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že v danom prípade nebola daná ich právomoc vo veci konať a rozhodnúť.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu svojich práv sťažovateľ ďalej dodal:

„Je potrebné sa pri tomto ďalej pristaviť pri dikcii § 8 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý upravuje tzv. delenú právomoc, ktorú je podľa nášho názoru podriaďiť aj pod tento prípad, keďže mal o predmetnej veci najprv rozhodovať sám žalobca ako orgán verejnej správy, v pozícii nadriadeného subjektu v správnom konaní. Jedná sa o spor vzniknutý z verejnoprávneho právneho vzťahu a tak je tu jednoznačný priestor riešiť vzniknuté spory v konaní pred správnym orgánom. ...

*Súd mal v tomto prípade posúdiť podanú žalobu ako vec, ktorá nepatri do jeho právomoci a keďže sa jedná o *condictio sine qua non* bolo potrebné postupovať v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a konanie zastaviť. ...*

Najvyšší súd svojím uznesením taktiež zasiahol do práva sťažovateľa a to tým, že dovolanie odmietol a nezaoberal sa dôvodom zmätočnosti podľa § 237 písm. a) O. s. p.; v prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ustanovením § 237 písm. a) O. s. p. nemusia byť podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 238 a § 239 O. s. p. dané. Keďže bol tento súd poslednou inštanciou, a fortiori mal dovolanie preskúmať a rozhodnúť, a nie ho odmietnuť...“

Sťažovateľ namietal, že postupom označených všeobecných súdov došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu „z dôvodu, že tieto súdne orgány neposkytli ochranu pokojne využívať svoje vlastnícke právo (v tomto prípade vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu) a disponovať tak majetkom zo strany sťažovateľa“.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentoval aj tým, že „žalobca nebol oprávnený poveriť vykonávaním odťahov motorových vozidiel Mestskú políciu K., nakoľko tento odborný útvar samotný ako aj vzťah tohto odborného útvaru a žalobcu je prísne regulovaný zákonom SNR č. 564/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a zákonom SNR č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov. Na tomto základe možno skonštatovať, že odstránenie (odťah) vozidla nebol uskutočnený na to oprávnenou osobou spôsobom zákonom určeným, a preto žalobca nebol oprávnený žiadať akúkoľvek náhradu nákladov, s tým spojených. ... Podľa ustanovenia § 40 ods. 4 a 5 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov, sa odstránenie vozidla z komunikácie vykoná na náklady jeho prevádzkovateľa. V zmysle uvedeného môže správca cesty požadovať iba náklady, ktoré boli skutočne, preukázateľne a priamo vynaložené na odstránenie vozidla v konkrétnom prípade. Výška týchto nákladov je teda v každom jednotlivom prípade odstránenia toho - ktorého vozidla individuálna a bude závislá od vzdialenosti z miesta, z ktorého sa odstránenie uskutočňuje, do miesta, kam sa vozidlo odstraňuje, a tiež od dopravných technológií, ktoré sú na odstránenie použité. Teda nie je možné paušálne určenie nákladov za odstránenie vozidla (nútený odťah). Napriek uvedeným skutočnostiam navrhovateľ požaduje na nútený odťah náhradu nákladov v jednotnej výške 1 800 Sk (ekvivalent 59,75 €) , bez ohľadu na konkrétne podmienky vykonania toho - ktorého núteného odťahu.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Okresný súd v Brezne postupom a rozhodnutím sp. zn. 6 C 125/2007-66 zo dňa 19. októbra 2007 porušil základné právo Ing. M. V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zákaz diskriminácie podľa článku 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd a právo účastníka na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici postupom a rozhodnutím sp. zn. 14 Co 2/2008 zo dňa 19. februára porušil základné právo Ing. M. V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, zákaz diskriminácie podľa článku 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo účastníka na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo dňa 17. septembra 2009 porušil základné právo Ing. M. V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, zákaz diskriminácie podľa článku 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo účastníka na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Rozsudok Okresného súdu v Brezne sp. zn. 6 C 125/2007-66 zo dňa 19. októbra 2007 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 2/2008 zo dňa 19. februára zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie Okresnému súdu v Brezne.

5. Ing. M. V. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 €.

6. Ing. M. V. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 56 €, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Okrem toho sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd konštatuje, že pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 125/2007-66 z 19. októbra 2007 a rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008, vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Je nepochybné, že právomoci ústavného súdu vo vzťahu k preskúmaniu rozhodnutia okresného súdu jednoznačne predchádzala právomoc krajského súdu v odvolacom konaní a na základe podaného dovolania právomoci ústavného súdu vo vzťahu k preskúmaniu rozhodnutia krajského súdu bezprostredne predchádzala právomoc najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v mnohých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základného práva alebo slobody (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02, III. ÚS 254/04 a iné).

Jednou zo základných podmienok konania je predloženie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Túto lehotu sťažovateľ nedodrжал, pokiaľ ide o rozsudky okresného súdu č. k. 6 C 125/2007-66 z 19. októbra 2007 a krajského súdu č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008, a preto je možné sťažnosť v tejto časti odmietnuť aj z dôvodu oneskorenosti.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 14 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo 17. septembra 2009.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú

z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 3 OSP iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 125/2007-66 z 19. októbra 2007 bol návrh Mesta K. voči sťažovateľovi na zaplatenie sumy 1 800 Sk s príslušenstvom zamietnutý. Navrhovateľ sa zaplatenia uvedenej sumy domáhal z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil vyúčtovanú náhradu nákladov za odtiahnuté osobné motorové vozidlo, k odtiahnutiu ktorého došlo 7. júna 2006 mestskou políciou podľa § 40 ods. 4 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z.

V odôvodnení toho rozhodnutia okresný súd konštatoval, že postupom mestskej polície proti sťažovateľovi došlo k porušeniu právnych predpisov, pretože mestská polícia je síce útvarom Mesta K., ale s osobitnými oprávneniami a povinnosťami, medzi ktoré nepatrí odtiahnutie vozidla, pretože túto právomoc zveruje zákon obci – Mestu K.. K preneseniu danej právomoci Mesta K. na mestskú políciu by mohlo dôjsť rozhodnutím v súlade s právnym predpisom. Podľa názoru okresného súdu však takéto ustanovenie v zákone neexistuje.

Proti prvostupňovému rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, na základe čoho potom krajský súd v rozsudku č. k. 14 Co 2/2008-97 z 19. februára 2008 rozhodnutie

okresného súdu zmenil tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 800 Sk s príslušenstvom, ako aj trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

V označenom rozsudku krajský súd okrem iného konštatoval:

„Krajský súd po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania... dospel na rozdiel od okresného súdu k názoru, že Mesto K., ako správca pozemnej komunikácie, na ktorej sa nachádzalo osobné motorové vozidlo odporcu, ktoré vytvorilo prekážku (parkoval na mieste vyhradenom pre invalidov, ktoré bolo riadne vyznačené dopravnou značkou D 12), bolo oprávnené v zmysle § 40 ods. 4 a 5 zák. č. 315/96 Zb. zákonov pristúpiť k odtiahnutiu osobného motorového vozidla odporcu. Mesto K. odtiahnutím motorového vozidla poverilo v zmysle § 2 ods. 1, 2, 4 svoj poriadkový útvar Mestskú políciu. Takýto postup zo strany Mesta K. nebol v rozpore so zákonom o obecnom zriadení, ani o obecnej polícii. Išlo o prenesený výkon štátnej správy v zmysle ust. § 4 ods. 3 písm. d) zák. č. 369/90 Zb. o obecnom zriadení v znení zákona č. 453/2001 Zb. zákonov. Mestská polícia K. nemá právnu subjektivitu, v tomto smere je potrebné stotožniť sa s názorom odporcu. Ako poriadkový útvar pôsobiaci pri zabezpečovaní obecných vecí verejného poriadku bola však splnomocnená Mestom K. zastúpeného primátorom, aby vykonávala kompetencie správcu cesty v rozsahu stanovenom v § 40 zák. č. 315/96 Zb. zákonov v platnom znení, ako vyplýva z plnomocenstva zo dňa 31. 8. 2001 a taktiež Správa komunikácii K. so sídlom K., zastúpená hlavným inšpektorom komunikácii Mesta K. splnomocnila Mestskú políciu K. na realizovanie právomoci uvedených v § 40 zák. č. 315/96 Zb. zákonov o premávke na pozemných komunikáciách (splnomocnenie je zo dňa 31. 8. 2001). Mestské zastupiteľstvo prerokovalo aktivizáciu mestskej polície za účelom výkonu odťahu vozidiel. Obecná polícia vykonávala aj rozhodnutie starostu - primátora mesta, ktoré jej vyplýva z § 3 ods. 1 písm. e) zák. č. 564/91 Zb.. Obec Mesto K. nepreviedlo svoje právomoci a kompetencie, ktoré mu vyplývajú ako správcovi miestnych komunikácii z § 40 zákona č. 315/96 Zb. na iný subjekt, ale vykonáva ich vo vlastnom mene prostredníctvom poriadkového útvaru a to obecnej polície Mestskej polície K.“

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo 17. septembra 2009 tak, že ho odmietol.

V dovolaní sťažovateľ tvrdil existenciu vady podľa § 237 písm. a) OSP, pretože bol toho názoru, že v danej veci nebola daná právomoc súdov o veci konať a rozhodnúť podľa § 7 ods. 1 a 3 OSP, keďže išlo o nárok z oblasti verejného práva. Okrem toho sťažovateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP], nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia z hľadiska určenia výšky nákladov za odtiahnutie vozidla, ako aj porušenie zásady dvojinstančnosti konania podľa § 241 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 237 písm. f) OSP.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol stručný obsah rozsudku okresného súdu, podstatu rozhodnutia odvolacieho súdu, zásadné argumenty sťažovateľa obsiahnuté v dovolaní, ako aj vyjadrenie navrhovateľa, ktorý považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny.

V relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyšší súd konštatoval:

„V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o peňažnom plnení 1 800 Sk (na príslušenstvo sa neprihliada).

Výška minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby (4. apríla 2007) predstavovala 7 600 Sk (viď nariadenie vlády č. 540/2006 Z. z.), jej trojnásobok 22 800 Sk. Dovolanie žalovaného teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (1 800 Sk < 22 800 Sk). Na danú vec sa preto, i keď inak ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), vzťahuje ustanovenie § 238 ods. 5 O. s. p., ktoré prípustnosť dovolania vylučuje aj v prípade zmeňujúceho rozsudku. Dovolanie žalovaného preto v zmysle § 238 O. s. p. nie je prípustné. ...

Vady konania v zmysle § 237 písm. b) až e) a g) O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo...

Žalovaný v dovolaní tvrdil, že konanie je postihnuté procesnými vadami v zmysle § 237 písm. a) a f) O. s. p. Dovolací súd však existenciu namietaných procesných väd nezistil.

K vade podľa § 237 písm. a) O. s. p.: Konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. a) O. s. p. ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. ...

Z vyššie uvedených ustanovení možno teda vyvodiť, že správa miestnych komunikácií je v originálnej pôsobnosti obce. Pod správou komunikácie treba pritom rozumieť aj vzťahy upravené ustanoveniami zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré ukladajú správcovi komunikácie konkrétne práva a povinnosti. Podľa § 40 ods. 4 uvedeného zákona, správca cesty môže odstrániť vozidlo, ktoré je ponechané na ceste vrátane chodníka, na náklady jeho prevádzkovateľa, a to za podmienok v zákone uvedených. Toto oprávnenie vyplýva z postavenia správcu komunikácie a nie z postavenia orgánu, na ktorý bola prenesená pôsobnosť rozhodovať o priestupkoch podľa § 22 ods. 1 písm. k), l) zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch. V týchto súvislostiach treba poukázať na potrebu odlišovania výkonu originálnej pôsobnosti podľa zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách a prenesenej pôsobnosti podľa zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch. Na každý z týchto postupov sa totiž budú vzťahovať rôzne ustanovenia zákona, hoci v oboch prípadoch ide o výkon verejnej moci. V prípade, že obec (resp. poverený orgán obce - Mestská polícia) vykonáva pôsobnosť priestupkového orgánu, na jej procesný postup sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, teda zákon č. 71/1967 Zb. a ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Potreba tohto odlišovania je zrejmá aj z toho, že ustanovenie § 77 v spojení s § 79 zákona č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch síce umožňujú zaviazať osobu, ktorá sa dopustila priestupku na náhradu trov konania, za ktoré sa v zmysle uvedených ustanovení považujú iba trovy spojené s prejednaním priestupku, pričom trovy odstránenia vozidla nemožno považovať za trovy spojené s prejednaním priestupku. Navyiac právo na odstránenie vozidla nemusí byť vždy spojené s priestupkovou zodpovednosťou (iba môže), pričom náhradu nákladov na odstránenie vozidla z dôvodov uvedených v ustanovení § 40 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách má povinnosť uhradiť prevádzkovateľ, čo je osoba, ktorá môže byť odlišná od osoby, ktorá spôsobila prekážku, resp. zanechala vozidlo na ceste alebo na chodníku. Na druhej strane postup obce pri správe verejných komunikácií sa bude riadiť ustanoveniami zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, pričom táto činnosť správcu komunikácie má s činnosťou, obsahom ktorej je posudzovanie naplnenia skutkovej podstaty priestupku spoločná iba v tom, že spáchanie

priestupku môže súčasne znamenať potrebu vykonať činnosti zodpovedajúce povinnostiam správcu komunikácie - odstrániť vozidlo.

Hoci odstránenie vozidla za podmienok uvedených v ustanoveniach § 40 ods. 1, 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách je činnosťou, ktorá má verejnoprávny charakter (tak ako správne uvádza dovolateľ), obec vykonávajúca túto činnosť nie je podľa zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách nadaná právomocou o tejto náhrade nákladov na odstránenie vozidla sama rozhodnúť. Bráni tomu totiž absencia ustanovení zákona, ktoré by ju oprávňovali na vydanie takéhoto rozhodnutia. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Za Štátny orgán treba pritom považovať aj obec, pokiaľ vykonáva verejnú moc.

Nakoľko zákon na jednej strane priznáva obci právo (nárok) na náhradu nákladov za odstránenie vozidla a na druhej strane neupravuje procesný postup, ako tak môže dosiahnuť, treba tento vzťah posúdiť podľa ustanovení upravujúcich právomoc súdov. Takýmito ustanoveniami sú predovšetkým ustanovenia § 7 O. s. p. V prípade, ak vzťah nemožno zaradiť pod skutkovú podstatu ustanovení § 7 O. s. p. ani pod iné ustanovenia právneho poriadku, je treba vec posúdiť z hľadiska ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... Citované ustanovenie ústavy teda deklaruje právo na súdnu ochranu v každom prípade, ak ochrana nie je poskytovaná iným orgánom Slovenskej republiky. Iný výklad by navyše bol v rozpore aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Pod právom na prejednanie nezávislým a nestranným súdom treba pritom rozumieť aj právo na prístup k súdu, a to vtedy, ak právny poriadok neurčuje iný orgán na prejednanie a rozhodnutie o práve priznanom zákonom. Za také právo treba považovať aj právo vyplývajúce z ustanovení § 40 ods. 1, 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách na náhradu nákladov za odstránenie vozidla (porovnaj aj R 82/2002). ...

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p., je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Existenciu

tejto vady žalovaný videl v porušení zásady dvojinštančnosti súdneho konania ako i v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ ide o výšku priznaného nároku. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by odvolací súd žalovanému nejakým závadným procesným postupom znemožnil realizáciu procesných práv, priznaných mu procesným predpisom. Vo vzťahu k žalovanému nedošlo postupom odvolacieho súdu k odňatiu možnosti pred ním konať z dôvodu, že zmena prvostupňového rozhodnutia vykonaná na základe skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými procesno-právnymi ustanoveniami, nie je porušením zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania a odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že sa v tejto časti nejednalo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie a žalovaný a jeho právny zástupca mali možnosť vyjadrovať sa k veci, vrátane právnej kvalifikácie a k hodnoteniu dôkazov aj v rámci odvolacieho konania, ktorú procesnú možnosť aj využili jednak písomne podaním vyjadrenia k odvolaniu žalobcu (č. l. 84 a nasl. spisu) ako i na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom dňa 19. februára 2008 (viď zápisnicu o pojednávaní pred odvolacím súdom č. l. 90 a nasl. spisu). V rozhodnutí odvolacieho súdu preto nešlo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie, ktoré by viedlo k porušeniu procesných práv žalovaného skutkovo a právne argumentovať ohľadne právneho posúdenia veci, prípade vyjadriť sa podľa § 118 ods. 3 O. s. p. v znení platnom v čase pojednávania a rozhodovania odvolacím súdom.

Pokiaľ žalovaný namieta, že rozsudok odvolacieho súdu pokiaľ ide o výšku priznanej sumy je nepreskúmateľný, treba uviesť, že nepreskúmateľnosť rozsudku je dôsledkom a vonkajším prejavom tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (možno ním odôvodniť procesné prípustné dovolanie), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, lebo ani táto procesná vada konania nevykazuje znaky niektorej z vád, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p.

V dovolaní sa odvolaciemu súdu tiež vytyka, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide

vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať nemohli viesť ani právne závery, na ktorých súdy založili svoje rozhodnutia, lebo ustanovenie § 237 písm. f) O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí...“

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 44/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ústavný súd vychádzajúc z argumentov sťažovateľa, obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj z citovanej judikatúry dospel k záveru, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 140/2008 zo 17. septembra 2009 treba pokladať za ústavne konformné, odôvodnené a ako také, ktoré nenesie znaky svojvôle. Dovolací súd v úvodnej časti odôvodnenia rozhodnutia vyslovil neprípustnosť dovolania z dôvodu podľa § 238 ods. 5 OSP, pretože ním bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy. Okrem toho najvyšší súd v namietanom rozhodnutí zásadným spôsobom vysvetlil, na základe akých skutočností prijal záver o tom, že vec, ktorú prerokovával a rozhodoval okresný súd a krajský súd, patrila do právomoci týchto súdov, pričom v tejto súvislosti sa odvolal na svoju stabilnú judikatúru. V danom prípade sa navrhovateľ (Mesto K.) domáhal zaplatenia sumy 1 800 Sk s príslušenstvom z titulu odtiahnutia vozidla mestskou políciou uplatňujúc pritom oprávnenie podľa § 40 ods. 4 zákona č. 315/1996 Z. z. V tejto súvislosti najvyšší súd citujúc relevantné ustanovenia zákona č. 315/1996 Z. z. a zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30. júna 2006 (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) poukázal na to, že oprávnenie prerokovať priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a oprávnenie odstrániť osobné motorové vozidlo, ktoré je zaparkované na vyhradenom parkovisku a nemá označenie, ktoré by ho na takéto zaparkovanie oprávňovalo, je potrebné odlíšiť, hoci v obidvoch prípadoch ide o výkon verejnej moci. Zároveň poukázal na to, že na prerokovanie priestupku sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, teda zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, zatiaľ čo oprávnenie obce pri správe verejných komunikácií sa riadi zákonom č. 315/1996 Z. z. Odstránenie vozidla je oprávnením obce, ktoré má verejnoprávny charakter, ale zo žiadnych ustanovení tohto zákona nevyplýva právomoc obce rozhodnúť o náhrade nákladov za odtiahnutie vozidla.

V týchto úvahách potom najvyšší súd pokračoval ďalej, a teda konštatoval, že ak síce na jednej strane patrí obci ako správcovi komunikácie nárok na náhradu nákladov spojených s odtiahnutím vozidla, ale zákon neuvádza, akým spôsobom môže obec tieto náklady vymôcť, treba tento procesný postup vymáhania sumy ako náhrady nákladov za odtiahnutie vozidla subsumovať pod ustanovenia upravujúce právomoc súdov, ktorým je hlavne § 7

OSP, ale predovšetkým je potrebné vychádzať z podstaty a zmyslu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré zakotvujú právo na spravodlivý proces. Súčasťou tohto práva je potom aj záruka, že v prípade, ak právny poriadok neurčuje konkrétny orgán verejnej moci na prerokovanie určitého práva či nároku, potom nastupuje právomoc súdu, ktorý spravodlivo a nestranne danú vec prerokuje a rozhodne o nej. Najvyšší súd vyslovil, že k takýmto právam, u ktorých nie je explicitne stanovené, akým spôsobom sa ich možno domôcť, je potrebné zaradiť aj právo na náhradu nákladov za odstránenie vozidla v súlade s § 40 zákona č. 315/1996 Z. z.

Okrem toho najvyšší súd v napadnutom uznesení reagoval aj na ďalšie námietky sťažovateľa obsiahnuté v dovolaní, a teda vyjadril sa k nenaplneniu dovolacieho dôvodu z hľadiska § 237 písm. f) OSP, teda odňatiu možnosti sťažovateľovi konať pred súdom, k neporušeniu zásady o dvojinštančnosti konania, k tvrdenej nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, ako aj k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci.

Ako je zrejmé z výrokovej časti uznesenia najvyššieho súdu, dovolanie bolo odmietnuté, čo najvyšší súd zdôvodnil jeho procesnou neprípustnosťou, teda tým, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebolo prípustné, a preto sa nezoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že nepriaznivý výsledok dovolacieho konania z pohľadu toho-ktorého účastníka konania nemôže viesť k záveru o porušení zásad spravodlivého procesu, ak postup všeobecného súdu je v súlade so zákonom a ak výsledok rozhodovacej činnosti nenesie znaky svojvôle alebo neodôvodnenosti. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu rešpektuje požiadavky kladené na zákonnosť a ústavnú konformnosť rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd sa nedomnieva, že by z uznesenia najvyššieho súdu vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd dostatočne predstavil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k odmietnutiu dovolania, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré sú

v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 prvá veta OSP, podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (IV. ÚS 211/07, III. ÚS 139/08).

Vychádzajúc z obsahu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením tohto základného práva a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd taktiež nezistil, že by uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu zákazu diskriminácie zakotveného v čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru. Sťažovateľ ani neuviedol relevantné skutočnosti, ktoré by aspoň opodstatňovali úvahy o možnom porušení týchto článkov.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť

v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie zásad spravodlivého procesu uznesením najvyššieho súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2010